

ஸ்ரீஜிநாய நம:

# மேருமந்திர புராணம்

மூலமும் உரையும்

## 7. சக்ராயுதன் முக்திச் சருக்கம்

749. உலகமெனும் திருவினிடையெனச் சம்பூத்  
தலம்நிலவு பரதமலி தருமகண்டம் அதனில்  
புலவர்புகழ் வரியபுரி சக்ர புரமென்று  
உலகுடைய இறைவனுறை நகரமென உளதே.

உலகம் என்னும் திருமகளின் நாபியைப் போல் உள்ள சம்பூத்தீவில் அமைந்த, பரத  
கேஷத்திரத்தில் இருக்கும் தருமக் கண்டத்தில். கவிஞர்களாலும் புனைந்துரைக்க இயலாத  
அழகுமிக்க நகரம் 'சக்கரம்' என்பது, அது அருக பெருமான் எழுந்தருளி இருக்கும் சமவ  
சரணத்தைப் போல் மிகவும் எழில் பெற்று விளங்குவதாகும்.

750. கிடங்குமதில் தெருவுகிடை மாளிகையின் ஒழுங்கும்  
நடுஅரசன் மாளிகையின் அமர்ந்திருந்த நகரம்  
நுடங்குதிரை வேதகையோடு ஆறுகுல மலைகள்  
நடுவடைந்த மலையுடைய தீபமது அனைத்தே.

அந்நகரைச் சூழ்ந்துள்ள அகழ், மதில், நகரில் உள்ள தெருக்கள், ஒழுங்கான  
மாளிகைகள் இவற்றின் மத்தியில் அரண்மனையும் பொருந்தி நின்ற இந்நகரம் அலைமிக்க  
லவணப் பெருங்கடல், அதற்குள்ள வேதிகை அறுவகைப்பட்ட வேராறுகள், குலமலைகள்  
மையத்தில் மேருமலை இவ்வாறு அமைந்த சம்பூத்தீவைப் போல் விளங்கியது.

751. தோகையனை யார்கள்நடம் ஆடுமிடம் ஒருபால்  
பாகமிதி நுதலியர்கள் பாடுமிடம் ஒருபால்  
மேகமென வேகமுடை நாகநிலை ஒருபால்  
புகமுத லாயமலி புறம்பனைய தொருபால்.

அந்நகரில் மயில் போன்ற சாயலையுடைய அழகிய மாதர்கள் நடனமாடுமிடங்கள்,  
பிறைமதி போன்ற நெற்றியை யுடைய மகளிர் இசை பொருந்த பாடும் இடங்களும்  
அமைந்திருந்தன. மேலும் மழை மேகத்தைப் போன்ற நிறமுடைய சினம் மிக்க யானைகள்  
கட்டும் சாலைகளும், அடுத்து பாக்கு போன்ற பயன்மிக்க மரங்கள் நிறைந்த இடங்களும்  
சிறந்திருந்தன.

752. வானினை அளந்துவரும் வாசிநிலை ஒருபால்  
ஊனுறையும் வேற்படை அடைக்குமிடம் ஒருபால்  
தேனுலவு கூந்தலவர் திளைக்குந்தெரு ஒருபால்  
ஆணைமிசை வரும்வணிகர் அவரிடங்கள் ஒருபால்.

மேலும், விண்ணில் தாவிச் செல்லும் வேகமுடைய புரவிகளும், ஊன் நிறைந்த வேல்,  
வாள் போன்ற ஆயுதங்கள் நிறைந்த ஆயுத சாலைகளும், வண்டுகள் மொய்க்கும் மலர்க்  
கூந்தலினை யுடைய பொதுமகளிர் வாழும் இடங்களும், யானை மீது இவர்ந்து வரும்  
பெருங்குடி வணிகர் இருக்கும் கடைத் தெருக்களும் நிறைந்துள்ளன.

753. கந்தமலர் கந்தம்விழை கைவலவர் ஒருபால்  
அந்தமலர் அறிவனுறை ஆலயங்கள் ஒருபால்  
வந்துலகம் இறைஞ்சமன்னன் இருக்குமிடம் ஒருபால்  
அந்தமலர் இன்னவிடம் யார்க்குமுரைப் பரிதே.

மணம் மிக்க மலர்களையும், நறுமணப் பொருள்களையும் இணைத்துச் செய்யும், கைவினைஞர்கள் வாழிடங்களும். அடுத்து கடையிலா ஞானத்தையுடைய அருக பெருமான் ஆலையங்களும், உலகத்தவர் வந்து வணங்கக்கூடிய மன்னனின் அரண்மனையும் பொருந்திய தாகும். எண்ணற்ற இது போன்ற இடங்களின் பெருமையை உரைத்தல் யார்க்கும் அரிதாகும்.

754. இந்நகர் இதற்கிறைவன் ஏத்தரிய கீர்த்தி  
மன்னன் அபராசிதன் வயப்புலியோ டொப்பான்  
அன்னம்அனை யார்மதனன் ஆண்டகைப் புயத்தைத்  
துன்னிய வசந்தரி துளும்பிய நலத்தான்.

இத்தகு பெருமை பொருந்திய புகழ் மிக்க இந்நகர வேந்தன் அபராசிதன் என்னும் பெயருடையவன். இவன் போர்ப்புலிக்கு நிகரானவன். அன்னம் போன்ற அழகிய மகளிர்க்குக் காமன் போன்றவன். அவனது தோளைத்தழுவும் உரிமை பெற்ற பட்டத்தரசி நலமனைத்தும் ஒருங்கமைந்தவள் வசந்தரி என்னும் பெயரினள்.

755. மழலைக்கிளி தேனமிர்தம் வான்கரும்பு நல்லியாழ்  
குழலொத்தெழும் மொழிமதனன் கொடியிலம் சாயல்  
உழையிற்பொலி நோக்கத்துரு வக்கொடியி னோடு  
அழல்ஒத்திடும் வேலவன்றான் அமர்ந்தொழுகும் வழிநாள்.

கிளி போன்ற சூல், தேன், அமுதம், கரும்பு, யாழ், குழல் இவற்றிற்கு நிகராகப் பல்வேறு தன்மைகள் பொருந்திய இனிமை மிக்க பேச்சினையும், காமனுடைய கொடி அடையாளமான மீன் போன்ற கண்களையும், மயில் போன்ற சாயலையும், பெண் மான் போன்ற மருண்ட பார்வையையும், மலர்க்கொடி நிகர் அழகினையுமுடைய, வசந்தரியுடன், நெருப்பின் நிறமுடைய வேல் ஏந்திய மன்னன் அபராஜிதன் இல்லறம் நடத்திவரும் நாளில்

756. தேசுடைய சீயசந்தன் கேவச்சத்தின் வழுவி  
வாசமுல வும்குழலி மங்கைதன் வயிற்றுள்  
தூசுபொதி பாவையெனத் தோன்றியவன் மண்ணோர்க்கு  
ஆசைகெட வந்ததொரு மாமணிய தானான்.

முன்பே உபரிம உபரிமம் என்னும் அமர உலகில் வாழ்ந்த ஒளிமிக்க 'சிம்மச்சந்திரன்' அமர வாழ்வை நீத்து மணமிக்க கூந்தலைப் பெற்ற வசந்தரியின் வயிற்றில் தூய தூசினால் மூடப்பட்ட சித்திரப்பாவை போல் மகனாகப் பிறந்து இம் மண்ணுலகத்தவர் ஆசையை நிறைவேற்றும் ஒப்பற்ற இரத்தினத்துக்கு நிகராக விளங்கினான். (தூசு : மெல்லிய துணி)

757. செக்கர்மலி வானினிடைத் திங்களென வந்தாங்கு  
அக்குலம் விளங்க அண்ணல் தோன்றிய கணத்தே  
விக்கிரம சாலிவினை யெட்டும்வெலு மென்றே  
தக்கபெய ரும்சக்க ராயுதன்என் றிட்டார்.

செந்நிற வானத்தில் தோன்றிய பிறைச் சந்திரனைப் போல் குலம் விளங்கும் வண்ணம் அவன் பிறந்த போது மிக்க வலியினையுடைய இப்புத்திரன் வினை எட்டினையும் வெல்வான் என்னும் தகுதியுடைய 'சக்ராயுதன்' எனப் பெயரிட்டனர்.

758. மங்கையர்தம் கொங்கைக்குவட் டிழிந்து நிறைமதிபோல்  
பொங்குதவி சினிடைச்சிங் கப்போதகத்தின் அடிநல்  
செங்கமல நிலமடந்தைச் சென்னிமிசை யணிந்து  
பொங்கும்இமி லுடையவிடை போலநடந் தானே.

அக்குழந்தை மங்கையரின் தனமாகிய மலைக்குவட்டிலிருந்து இறங்கி பிறை  
மதிபோல், மென்மையான இருக்கைகளில் சிங்கம் போல் தவழ்ந்து, தாமரை மலர் போன்ற  
பாதங்களை நிலமகளின் சிரசில் பொருத்தி அதாவது தரையில் நடை பயின்று, இமில்  
உயந்த ஏறு போல் ஓடி விளையாடினான்.

759. அஞ்சவரு டம்கடந்து நாமகளோ டாடி  
வெஞ்சிலை முதற்படை பயின்றபினை வெம்பூஞ்  
செஞ்சரம் வரிந்தசிலை ஏந்தித்திறல் மாரன்  
மைந்தனொடு போர்தொடங்கி வாளிதொட லுற்றான்.

அவனுக்கு ஐந்து வயது நிரம்பியதும் நாமகளுடன் விளையாடி அதாவது கலைகளைக்  
கற்று, வில் வித்தை முதலிய அனைத்துப் படைக்கல பயிற்சியையும் பெற்ற அவனை,  
விரும்பத் தக்க அழகிய மலர்களைக் கணையாகத் தொடுத்த கரும்பு வில்லேந்திய காமன்,  
தனது அம்பிற்கு இலக்காக்கினான். (இளமையுடன் பொலிவு பெற்றான்)

760. ஆங்கதனை மன்னன்அப ராசிதன் அறிந்து  
கோங்கரும்பு போலும்முலைக் கொவ்வையெனச் செவ்வாய்  
தேங்குழலி சித்திரநன் மாலையெனும் செம்பொன்  
வாங்கனைய தோளிதுணை யாகமலி வித்தான்.

தனது குமாரன் வாலிப பருவ மெய்தியதை உணர்ந்த அபராஜித வேந்தன் கோங்கின்  
மொட்டு போன்ற தனங்கள், கொவ்வைக் கனி போன்ற செவ்வாய், மணம் மிகுந்த கூந்தல்,  
பொன்வாங்கு நிகர் தோள்கள் இவற்றையுடைய சித்திர மாலை என்னும் அரச குமாரியைத்  
திருமணம் செய்தான்.

761. மின்னினொடு மேகம்வினை யாடுவது போல  
அன்னநடை யோடுஅவன் அமர்ந்தொழுகும் வழிநாள்  
மன்னருக்க வேகன்மலி காவிட்டத்தின் வழுவி  
அன்னவர்கள் தம்புதல்வ னாகிஅவ தரித்தான்.

மின்னல் மேகத்தோடு ஆடுவது போல் அன்னம் போன்ற நடையுடைய அவளுடன்  
இணைந்து வாழும் காலத்து, காபிட்டகல்பத்து தேவனாக இருந்த கிரணவேகனது தேவ  
வாழ்வு முடியவும் சக்ராயுதனுக்கு மகனாக அவதரித்தான்.

(வேறு)

762. வானத்து மின்னு முன்னாள் மதியினைப் புயந்ததே போல்  
தேனொத்த மொழியி னாள்அத் தேவனைப் பெற்ற போழ்தின்  
ஊனத்தை வையத் தின்கண் அகற்றிநின்று உதவி மன்னன்  
மானத்தை யுடைய நாமம் வச்சிரா யுதன்என் றிட்டான்.

விண்ணகத்து மின்னற் கொடியானது முழுமதியைப் பெற்றது போல் தேன் நிகர்  
மொழியாள் சித்திர மாலை, அந்த அமரனை மகனாகப் பெற்றபோது, உலக மக்களின்  
வறுமை ஒழியுமாறு தானங்களை வழங்கிய சக்ராயுதன் மிகவும் பெருமைக்குரிய பெயராகிய  
'வஜ்ராயுதன்' என்னும் பெயரை அரச குமாரனுக்குச் சூட்டினான்.

763. மதிகலை வளரத் தானும் வளர்வதே போல மைந்தன்  
விதியினால் கலையும் வேந்தர் விஞ்சையும் விளங்க ஓங்கி  
துதிகொண்ட வேல்கண் நல்லார் நோக்கினுக் கிலக்க மானான்  
அதிபதி அதனை ஆராய்ந்து அரிவையைப் புணர்க்க வுற்றான்.

மதியும் கலையும் சேர்ந்து வளர்வது போல் அரச குமாரனும் அவன்பால் அனைத்துக் கலைகளும் ஒருங்கே வளர்ந்து கூர்மை மிக்க வேல் போன்ற கண்களையுடைய பெண்களின் நோக்கிற்கிலக்காகிய இளமை எய்தினான். அதனை யறிந்த சக்ராயுதன் மகனுக்கு மணம் முடிக்க முயன்றான்.

764. மருதம்வான் குறிஞ்சி முல்லை நெய்தலும் மயங்கி வானொத்து  
இருதுவின் விகற்ப மின்றி இலங்கிடுசாலைத் தாகிப்  
பருதியின் வெம்மை ஆற்றும் பதாகைகூழ் மாட மூதூர்  
பிருதிவி திலகம் என்னும் பேருடை நகர முண்டே.

அழகிய குறிஞ்சி, மருதம், முல்லை, நெய்தல் ஆகிய நால்வகை நிலங்களும் சேர்ந்துச் செழித்து விண்ணுலகத்திற்கு நிகராக பருவ மாற்றமின்றி, பயன்தந்து கதிர்வளின் வெப்பத்தைப் போக்கும் குளிர்ச்சியான சோலைகளும், கொடிகளும் நிறைந்த மாளிகைகளும் நிறைந்த நகரம் 'பிரதவிதிலகம்' என்பதாகும்.

765. மற்றிந்த நகர்க்கு நாதன் மால்அதி வேகன் மாண்ட  
பெற்றியான் தனக்குத் தேவி பிரியகா ரிணிண் பானாம்  
மற்றிவர் தமக்கு மங்கை இரதன மாலை யானாள்  
செற்றமில் தவத்துத் தேவ னாயவச் சீத ரைதான்.

இந்நகரத்தின் வேந்தன் அதிவேகன் என்பான், மாண்புமிக்கவன், அவன் பட்டத்தரசி பிரியகாரணி என்பவள். இவர்கட்கு முன்னம் தவப் பெருமையால் தேவனாக இருந்த சீதரை மகளாகத் தோன்றினாள். அவள் 'இரத்தினமாலை' என்ற பெயர் பெற்றாள்.

766. கற்பக வல்லி ஈன்ற கன்னிமஞ் சரியைப் போலும்  
பொற்புடைத் திருவின் பாதம் பூமகள் இருக்கை காமன்  
நற்கணைத் தூணி நங்கை தன்கணைக் கால்கள் ஊரு  
பொன்திரள் கதலி நல்லார் புகழெனப் பரந்த வல்குல்.

கற்பகக் கொடி ஈன்ற இளம் மலர்கொத்து போன்ற அழகு, திருமகளின் இருக்கையாகிய தாமரை மலர் போன்ற பாதங்கள், மன்மதனின் அம்பறாத்தூணியைப் போன்ற அழகிய கணுக்காள்கள், பொன்னால் அமைந்த வாழைத் தண்டினைப் போன்ற தொடைகள், நல்லோர் புகழ் போல் பரந்த அல்குல் இவற்றையுடைய அரதனமாலை திருமகள் போன்றவளாவாள்.

767. மின்சுழி யிடைநற் கொப்பூழ் ஓர்கையில் தாமம் வேய்தோள்  
பொன்புனை அமிர்தச் செப்பின் இணைமுலை வலம்பு ரியின்  
தன்சுரி போலும் நங்கை மங்கல இருக்கை கொவ்வை  
நன்கனி யாகும் செவ்வாய் முறுவல்நல் சிறிய முத்தம்.

மேலும், இவளுடைய இடை மின்னல் கொடியைப் போன்றது, நாபி நீர்ச்சுழிக்கு நிகராகும், தோள்கள் பச்சை மூங்கிலை ஒத்தன, அமிர்தச் செப்பினைப் போன்ற அழகிய முலைகள், மங்கல அணியைத் தாங்கும் கழுத்து வலம் புரிச்சங்கைப் போன்றது, கொவ்வைக்கனி போன்ற செந்நிற வாய், சிறிய முத்துக்களைப் போன்ற பற்கள் இத்தகு அழகுடையவள் இரத்தினமாலை.

768. முகத்திடை அழகெ லாம்போந்து ஒழுகுவ தொக்கும் முக்கும்  
வகுத்தநல் முகத்துக் கேற்ற அழகெய்த வடிந்த காதும்  
நகத்தினும் கண்ணொப் பில்லை நற்சிலை புருவம் நங்கை  
முகத்தினுக்கு ஒப்பு திங்கள் முயலின்றி இருந்த தாமே.

அழகு மிளிரும் மூக்கினையுடைய முகம், அந்த அழகிய முகத்திற்கேற்ப அமைந்த  
காதுகள், ஒப்பற்ற எழில் நிறைந்த கண்கள், வில்லைப் போன்ற புருவங்கள், அவளது முக  
அழகிற்குக் களங்கம் நீங்கிய முழுமதியே ஒப்பாகும்.

769. நெறிந்துநெய்த் தொழுகி நீண்டு நீலத்தின் கதிரை யெல்லாம்  
கறந்தொரு கற்றை யாக்கி வைத்ததாங் கவரி பந்தம்  
புறம்புள அழகு சொல்லிற் புரிந்துழிப் பார்த்த கண்ணைத்  
திறம்பிடா வகையைச் செய்யும் செப்பு வ தினிமற் றென்னோ.

அவளுடைய அலைபோல் நெறிந்த கரிய கூந்தல் கற்றையானது, நறுமணத் தைலம்  
பெற்று ஒளிர் கதிர்களை ஒன்றாக்கி திரட்டி வைத்தது போல் விளங்கியது. உடலின் பின்புற  
எழில், கண்டோர் கண்களை வேறுவழி திருப்பாமல் தடை செய்யும் ஆற்றல் பெற்றது.  
இதற்கு மேல் அவள் அழகைப் புகழ்வது எப்படி.

770. மயிலியல் அன்னம் போலும் மென்னடை மான்மை நோக்கும்  
குயில் குழல் மழலை நல்லியாழ் மொழிமலர்க் கொடிய னாள்தன்  
இயல்பெலாம் தூத ரால்சக் ராயுதன் அறிந்து பின்னைத்  
தையலைவச் சிராயு தற்குத் தருகெனத் தூது விட்டான்.

மயிலின் சாயல், அன்னம் போன்ற மென்மையான நடை, பெண் மானின் பார்வை  
குயில், குழல், யாழ் போன்ற இனிய குரலோசை, மலர்கொடி போன்ற அவள் அழகின்  
அதிசயத்தைக் கேட்ட சக்ராயுதன், தனது குமாரனுக்கு மண முடிக்க விரும்பி, பெண்  
தருமாறு தக்க தூதர்களை அவள் தந்தையிடம் அனுப்பினான்.

771. தூதர் வந்துரைத்த மாற்றம் கேட்டுஅதி வேகன் சொன்னான்  
போதுலாம் குழலை மைந்தன் புணர்ந்திடில் புகழ்ச்சித் தாம்என்று  
யாதுநீ ருரைத்த தெல்லாம் இசைந்தனன் என்னப் பின்னை  
நீதிநூல் வகையின் வேள்வி ஆகுதி நெறியிற் செய்தார்.

தூதர்கள் கூறியதைக் கேட்ட அதிவேக மன்னன் பெரிதும் மகிழ்ந்து, மலர் நிறைந்த  
கூந்தலையுடைய எனது குமாரத்தியை வச்சிராயுதன் மணப்பானாயின், எனக்குப் பெருமையும்  
புகழுமாகும் என்று மகிழ்ச்சியுடன் ஒப்புக்கொண்டான். அடுத்து ஆகம முறைப்படி  
இருவருக்கும் மணம் முடித்தார்கள்.

772. கடிமலர்க் கொடியானைக் காவல குமரன் எய்தி  
வடிவுடைத் தடக்கை வேழம் பிடியொடு மகிழ்வதே போல்  
கொடிமலர்ப் பந்தர் குன்றம் வாவிடும் காவும் எய்திப்  
படிமிசைப் பட்ட இன்பம் பரிவின்றி நுகரு நாளில்.

மலர்க்கொடி போன்ற இரத்தின மாலையும் அரச குமாரன் வச்சிராயுதனும் மணம்  
முடிந்து, நீண்ட தூதிக்கையினையுடைய களிறும், பிடியும் சேர்ந்து மகிழ்வது போல், மலர்ப்  
பந்தர்களிலும், செய்யுளுகளிலும், வாவிடும், மலர் வனங்களிலும் தங்கி இவ்வுலகில் எய்த  
வேண்டிய இன்பத்தை எய்தி நின்ற நாளில்

773. இன்ப நீர்க் கடலை யேறி இசோதரை யான தேவன்  
அன்பினால் சிறுவ னானான் அரதன மாலைக் கன்று  
நந்திய மதியைக் கண்ட நளிகடல் போன்று ஞாலம்  
அந்தமில் உவகை யெய்த அரதனா யுதன் என் றாரே.

முன்னம் யசோதரையாகி பின்பு அமர உலகில் காஷ்டகல்ப தேவனாகத் தோன்றி  
தனக்குரிய கடற்காலத்தளவும் தேவ இன்பத்தை எய்தி, இறுதியில் தேவ லோகத்தை விட்டு  
முன்னரே கொண்ட நிதானத்தின்படி இரத்தின மாலை வயிற்றில் புத்திரனாகத்  
தோன்றினான். மகன் பிறந்ததை அறிந்த அனைவரும் முழுமதி கண்ட கடல் போல்  
மகிழ்ச்சியால் பொங்க அக் குழந்தைக்கு 'இரத்தினாயுதன்' எனப் பெயர்ச் சூட்டினார்கள்.

774. வாரிகுழ் வையத் தின்கண் வறுமையைக் கெடுக்க வந்த  
பாரிசா தத்தின் கன்றிற் பரிவின்றி வளர்ந்து மைந்தன்  
வேரிகுழ் கூந்த லாரை வேள்வியால் எய்தி இன்பம்  
பூரியர் மனத்த னாகிப் போகத்தன் ஆற்ற வீழ்ந்தான்.

கடல் சூழ்ந்த இவ்வுலகின் வறுமையை எல்லாம் தீர்க்க வந்த கற்பகக் கன்றுபோல்  
துன்பமேதுமின்றி வளர்ந்து மணம் மிக்க கூந்தலையுடைய அரச குமாரத்திகளை மணந்து  
மனம் நிறைந்த மகிழ்ச்சியுடன் இன்ப வாழ்வில் திளைத்திருந்தான் இரத்தினாயுதன்.

775. தானும் தன் மகனும் பின்னை அவன் மகன் மகனும் ஆய்ப்பேர்  
ஆனந்தத் தழுந்துகின்ற நல்அப ராசி தன் போய்  
ஊனந்தீர் தவத்தில் ஊற்றுச் செறிந்த மாதவனை ஏத்தி  
ஈனம் தீ வினைகட்கு ஆக்கும் உபாயம் என் இறைவ என்றான்.

அபராஜிதவேந்தன் தனது மகன், மகனுக்கு மகன், அவன் மகன் இவ்வாறு ஒன்று  
சேர்ந்து ஆனந்த வாழ்க்கை நடத்தும் காலத்தில் ஒரு நாள் குற்றமற்ற தவத்தை  
மேற்கொண்ட ஒரு பிஹிதாஸ்வர மாமுனிவரைச் சேர்ந்து போற்றி வணங்கி தீய வினைகளை  
ஒழிக்கும் மார்க்கத்தை அருள வேண்டுமென வேண்டினான்.

776. வினை உயிர் கட்டு வீட்டின் மெய்மையை யறிந்து தேறித்  
தினையனைத் தானும் பற்றில் செறிவிலா நெறியை மேவித்  
தனைவினை நீங்கி நின்ற தன்மைய னாக நோக்க  
வினைஎனைத் தானும் நீங்கும் விசாரங்க ளோடு மென்றான்.

வேந்தனே! வினைகளின் உண்மை இயல்புகளையும், உயிரின் தன்மையையும், வீடு  
பேற்றின் மேன்மையையும், வினைகள் பந்திக்கும் திறனையும் நல்லறிவினால் உள்ளவாறு  
உணர்ந்து ஓரளவாவது பற்றினை நீக்கி நன்னெறியினைச் சேர்ந்து வினைகள் நீங்கத்தக்க  
தூய விருப்பு வெறுப்பற்ற தன்மையோடு பொருந்தினால் உயிரின் மாறுபட்ட இயல்புகளும்,  
வினைகளும், அடியோடு உயிரை விட்டு ஒழியும், வீடும் எய்தும் என்றனர் முனிவர்.

777. என்றலும் முடியை மன்னன் சக்கரா யுதனுக்கு ஈந்து  
குன்றெனத் திரண்ட தோளாய் குவலயம் காத்துத் சின்னாள்  
சென்றுமண் காவல் உன்பால் சிறுவனுக்கு ஈந்து போகி  
நின்றிடா நிலைமை நீங்கு நீயெனத் தொழுது நீத்தான்.

மாமுனிவரின் அறவுரையைக் கேட்ட அபராஜிதன் தனது மகன் சக்ராயுதனுக்குப்  
பட்டத்தைக் கொடுத்து அவனை நோக்கி, குன்று போல் திரண்ட தோள்களையுடைய  
மைந்தனே! கொஞ்ச காலத்துக்கு இவ்வுலகை ஆண்டு அதன்பின் இவ்வாட்சியை உனது  
மகனிடம் ஒப்படைத்துத் துறந்து சென்று நிலையற்ற சம்சார வாழ்வை ஒழித்து  
'வீடுபெறுவாயாக' எனக் கூறி துறவை மேற்கொண்டான்.



(வேறு)

778. அபரா சிதன்மா தவன்ஆ யினபின்  
உவர்டு தம்உடுத் தநிலத் தைளலாம்  
சக்ரா யுதனும் தளரா மைநிறுத்து  
அபரா சிதனும் அவனா யினனே.

மன்னன் அபராசிதன் மாபெருந் தவத்தை மேற்கொண்டு முனிவனாகிய பின்,  
சக்ராயுதன் உப்பு நீரால் சூழப்பட்ட இந் நிலவுலகத்தைக் குறைவின்றி காத்து அரசை  
நிலைப்படுத்தி மற்ற மன்னர்களால் வெல்ல முடியாத வலிமைமிக்கவனாய் விளங்கினான்.

779. பொறிமீ துபுலத் தெழுபோ கமெலாம்  
இறவாது இரவும் பகலும் நுகரா  
நிறையா தொழியப் பின்நெருப் பினிடை  
விறகே இவைஎன் றுவெறுத் தனனே.

புலத்தெழும் ஆசையில் பொறிகள் மூலம் போக உபபோக மெல்லாம் இரவும் பகலும்  
இடையறாது துய்த்தும், நிறைவு பெற்று இவை போதும் என்ற நிலை தோன்றாமையால்  
இந்தப் போகமெல்லாம் நெருப்பிலிட்ட விறகுக்குச் சமம் என அவற்றில் வெறுப்பெய்தினான்.

780. அறிவால் அறியா அறியா அதனால்  
பிறிதாம் வினையைப் பிணியா அதனால்  
நிறையா துநிலா துவிருப் புறநின்று  
உறவே முயல்வார் உணர்ஒன் றிலரே.

நல்ஞானத்தினாலே உண்மைத் தன்மையை உணராத மயக்கத்தால், பொருள்களின்  
உறுதித் தன்மைக்கு மாறுபட்ட புக்கல மாற்றமாகிய, வினைகளைச் சேர்த்துக்கொண்டு  
அவ்வினைகளால் சம்சார சுகத்தில் நிறைவு பெறாது ஆசையானது அகலாமல் நிற்க, மேலும்  
மேலும் பொறி வழி இன்பம் பெற முயல்வோர் அறிவற்றவராவர்.

781. வினையான் வரும்இன் பம்வெறுத் திடவே  
தனையே நுதலித் தளரா வகையால்  
நினைவான் வினைநீங்கி நிறைந் துடனே  
புனையா துபொருந் தும்அனந் தசுகம்.

வினைப் பயனால் வரும் இன்பங்களை வெறுத்து நீக்கி, தனது ஆன்ம பாவனையை  
மட்டும் விரும்பி தளராவண்ணம் தியானத்தை மேற்கொண்டு கர்மங்கள் நீங்கியவுடனே  
முடிவிலா சுகம் நிலைபெற்று நிற்கும்.

782. முடிவில் லதுமுன் னமும் என் கணதன்  
தடையாம் வினையைத் தவ நீதி யினில்  
தடைவன் இனியென்று அரசன் நினையா  
வடிவே லவன் வச் சிரா யுதன்மேல்.

எனது ஆன்ம குணத்திற்குத் தடையானதும், ஆதி முதல் தொடர்ந்து நிற்பதுமான  
பாப வினைகளைத் தப முறையால் இனிமேல் தொடராது தடுப்பேன் என உறுதிக்கொண்ட  
சக்ராயுதன் கூர்மைமிக்க வேலினையுடைய வச்சிராயுதனிடத்தில்

783. முடியும் படியும் முதலா யினவைத்து  
அடைவேல் அரசன் அபரா சிதானாம்  
வடிவில் முனிவன் அடிமா மலரை  
முடியின் அணியா முனியா யினனே.

ஆளும் உரிமையையும் உலகத்தையும் ஒப்படைத்து, வேற்படை வேந்தனாகிய சக்ராயுதன் அபராஜித முனிவர் பால்சரணடைந்து அவர் அடிமலரைத் தலையில் தரித்து முனிவராகத் துறந்தான்.

(வேறு)

784. சக்கரா யுதனும் போகித் தாதைதன் பாதம் சார்ந்து  
மிக்க மாமுனிவ னாகி வெள்ளிடை ஆதி யோகின்  
நிற்கும்வெவ் வினைகள் நீங்க இராப்பகல் படிமம் நின்று  
பக்கநோன்பு இரதி யோடும் பாவனை பயின்று சென்றான்.

சக்ராயுத வேந்தன் தனது தந்தையிடம் துறவை மேற்கொண்டு, மாமுனிவனாகி வெட்ட வெளியில் நின்று தவம் புரிதல் முதலிய, முக்கால யோகங்களையேற்று, வெவ்வினைகள் நீங்கும் வண்ணம் இரவிலும் பகலிலும், பிரதிமாயோகத்தில் நின்று பதினைந்து நாட்கள், ஒரு மாதம் என உபவாசம் இருந்துமிக்க மகிழ்ச்சியுடன் ஆத்ம பாவனையில் பொருந்தி யிருந்தான்.

785. நெறிவழி எங்கும் செல்லும் மீட்சி நற் படர்ச்சி நின்ற  
செறிவினில் பொறிகள் ஆறும் செறித்த சய் யமத்த னாகி  
அறுவகைக் காயம் ஒம்பி அருள்புரி அடக்கத் தோடும்  
மறுதர எறியும் சிந்தை வழுவுறத்தழுவி நின்றான்.

அவ்வாறு பொருந்தி புலன் வழிச் செல்லுகின்ற அறுவகைப் பொறிகளையும் செல்லாது தடுத்து நிறுத்தும் நல்லொழுக்கத்தில் நின்ற விஷய சம்யமம் உடையவனாய் அறுவகைப்பட்ட உயிர்களிடத்தும் அருள் புரியும் பிராணி சம்யமத்துடன் ஆன்ம குணங்களைக்கெடுக்கும் வினைகளை நீக்கும் படியான தர்ம சிந்தனையில் குறையின்றி பொருந்தினான்.

786. வேட்கையில் பசியில் நோயில் வேண்டலில் பெறாமை தன்னில்  
தாட்சியில் இருந்ததல் போதல் கிடத்தலில் உடாமை தன்னில்  
காட்சியில் அறிவில் ஞான மின்மையில் கலங்கிச் சித்தம்  
மாட்சியைச் செலாது அகத்துப் பரிசைபன் மூன்றும் வென்றான்.

நீர் வேட்கை, பசி, பிணி, வேண்டிப் பெறும் உணர்வு, விரும்பியதைப் பெறாமை, தளர்வின்றி யோகத்திலிருத்தல். ஆகாரத்தின் பொருட்டு போதல், படுத்தல், ஆடையில்லாமை, காட்சியின்மை, ஞானம் தோன்றாமை, அறியார் தரும் துன்பம், மனம் தடுமாறி கலங்கி அகத்துன்பங்களையும் பொறுத்து வெற்றிப் பெற்றான். (அகத் துன்பங்களை வென்ற பின்னர்)

787. வெப்பமும் குளிரும் மாசும் சிற்பமு ந்துறலும் வெஞ்சொல்  
செப்பலும் கொலையும் தின்றல் குத்தலும் தீய ஊறும்  
துப்புறழ் வாயி னார்தம் தொடர்ச்சியாம் பரிசை உள்ளிட்டு  
ஒப்பிலாப் புறத்து நின்ற ஒன்பதும் ஒருங்கு வென்றான்.

வெப்பம், குளிர், மாசுணர்வு, புகழ்ச்சியும் இகழ்ச்சியும், கடும் ஏச்சு, கொலையுணர்வு, கடித்தல், குத்தல், தினவு, பெண் ஆசைக்குறிப்பு ஆகிய ஒன்பது வகையான புறத் துன்பங்களையும் ஒருங்கே பொறுத்து வென்றான்.



788. சேதனம் இதர மாயும் செல்வன நிற்ப வாயும்  
ஏதுவின் இயல்பி னாகும் விகாரியாய் விகாரி யின்றி  
ஓதிய உருவ மாகி இதரமாய் உலக மாகி  
நீதியால் பொருள்கள் நின்ற நிலைமையை நினைத்து நின்றான்.

அறுவகைப் பொருள்களில் உயிர் சேதனப் பொருளாகவும், மற்றவை அசேதனங்களெனவும், அவற்றுள் உயிரும் புக்கலமும் இடம் மாறும் தன்மைபெற்றும், மற்றவை நான்கும் நிலைத்திருக்கும் தன்மை பெற்றும், ஒன்றுக்கொன்று சார்ந்திருக்கும் தன்மை பெற்றும், உயிரும் புக்கலமும் பல விபாவ மாற்றங்கள் எய்தியும், மற்றவை மாற்ற மேதுமின்றியும், புக்கலப் பொருள் மட்டும் உருவமுடையதாய் மற்றவை உருவமற்றதாய் இத்தன்மைகள் பொருந்திய ஆறுவகைப் பொருள்கள் ஒன்று சேர்ந்து உலகமாகியும் ஒவ்வொன்றும் தன் தன் குண மாற்றத்தில் வேறுபடாது நிற்கும் தன்மையும் தனது தியானத்தால் சிந்தித்து நின்றான்.

789. அணுவினால் அளக்க முன்றுக்கு அயங்கிய பதேச மாகும்  
அணுவினுக்கு ஏக மாகும் அனந்தமா காயம் தேசம்  
இணையிலாக் காலம் மூன்றாம் ஏற்றிழி வாய னந்தம்  
பணிவிலாப் பவம்க ருப்போப் பாதம்முர்ச் சனைநி னைந்தான்.

பரமானுவினால் மற்ற பொருள்கள் அளக்கப்பட்டால், உயிர், தர்மம், அதர்மம் ஆகிய மூன்றும் அயங்கியும் பிரதேசமாகும். புக்கலப் பரமானுவும், கால அணுவும் ஒரே பிரதேசமாகும். ஆகாயம் அனந்த பிரதேசமாகும் ஒன்றோடு ஒன்று சேராத பரமானு ஏகப்பிரதேசியாய் இருக்கின்ற நிச்சய காலம் ஒன்றே, விவகார காலம் மூன்றாகும். அவை இறப்பு, எதிர்வு, நிகழ்வு என்பன. இவையன்றி ஏறுகாலம் இறங்குகாலம் என அனந்தமாகும். மேலும் நீங்காத சம்சாரப் பிறப்பில் இருக்கும் கர்பம், உபபாதம், சம்முர்ச்சனை ஆகிய மூன்று பிறப்பிடங்களையும் சிந்தித்திருந்தான்.

790. உதயத்தின் உபச மத்தில் கேட்டில்கேட் டவிவு தன்கண்  
பதமொத்த பரிணா மத்தாம் பஞ்சபா வத்தை உன்னி  
இதம் முத்தி இதற்குபாயம் இரதனத் திரயம் தீய  
மதம் அதற் குபாயம் தன்னை இதமின்மை மனத்துள் வைத்தான்.

வினைகளின் உதயம், அவைகளின் உபசமம் வினைகளின் கழிவு, அவற்றுள் சில கெடுதல் சில உப சமத்தில் இருத்தல் ஆகிய கருப்பு நிலை, மூவகை பரிணாமங்கள் ஆகிய இந்த ஐவகை நிலைகளினால் ஆன்மா எய்தும் பயன்களைச் சிந்தித்து, ஆன்மாவிற்கு இதமாகிய வீடு பெறுவதற்கான மும்மணிகளின் நற்பயன்களையும், மித்யாத்துவத்தால் விளையும் துன்பங்களையும் அதற்குக் காரணமான தீக்காட்சி, பேதமை இவற்றின் விளைவுகள் குறித்தும் சிந்தித்து உறுதியடைந்தான். அதாவது (வீடு பெறுதல், மாற்றில் உழல்தல் இவற்றின் காரணங்களைக் கண்டறிந்தான்)

791. வினையெட்டின் உதயத் தாகும் விகாரங்கள் விபாக மென்று  
மனம் வைத்து முனிவன் செல்ல வச்சிரா யுதனும் போகம்  
தனை விட்ட மனத்த னாகிச் சதங்கைச் சீறடியில் செல்லும்  
மனமொக்கும் இரத மாலை ஆர்வத்தின் அரிதின் போந்தான்.

எண்வகை வினைகளினால் விளைகின்ற அனைத்தும் அவற்றின் அனுபாகம் என்பதை உறுதியாக உள்ளத்தில் நிறுத்தி சக்ராயுத முனிவன் தவத்தைத் தொடரும் காலத்தில் வச்சிராயுத வேந்தனும் இல்லற இன்பத்தை வெறுத்தவனாய் சிலம்பணிந்த சீறடிகளைப் பெற்றவரும் தனது மனதை இதுகாறும் கவர்ந்தவருமான இரத்தினமாலையின் மீதிருந்த காதலை முயன்று நீக்கினான்.

792. போகித்த போகந் தானே புதியவை யாகித் தோன்றி  
மோகத்தைப் பெருக்க லல்லால் முடிவெய்தாச் செல்வ மாயும்  
மேகத்தின் மின்னின் வீயும் இவற்றைநா முன்னம் நீங்கி  
நாகத்தை வீட்டை நல்கும் நற்றவம் புரிதும் என்றான்.

இது வரை எய்திய இன்ப போகங்கள் அனைத்தும் நிறைவு பெறாமல் மீண்டும் மீண்டும் நுகர வேண்டும் என்ற உணர்வைத் தூண்டும் புதுமையாகத் தோன்றி பேதமையாகிய மயக்கத்தை வளர்ப்பதன்றி வேறு பயன்தரா. அமைந்துள்ள செல்வங்கள் மேகத்தைப் போலவும், பெற்றுள்ள ஆயுள் மின்னலைப் போலவும், மறையக் கூடியவை. எனவே நல்லறிவு பெற்ற நாம் அவை நம்மை விட்டு நீங்கும் முன்பே நாம் அவற்றை விட்டு விலகி அமர வாழ்வையும், அடுத்து வீட்டின்பத்தையும் அளிக்க வல்ல தவத்தை மேற்கொள்வோம் என உறுதி செய்தான்.

793. இரதனா யுதனைக் கூவி முடியினை ஈந்து வேந்தன்  
விரமனா மனத்த னாகி வேட்கையின் வீழ்ந்து போகின்  
உரையுணா வகையில் பின்னாள் அக்கர விடத்தில் பாவம்  
நிரையினால் உதயம் செய்ய நின்றிடும் துன்பம் என்றான்.

அடுத்து, வச்சிராயுத வேந்தன் தனது குமாரன் இரத்தினாயுதனுக்கு முடிசூட்டி அரசு உரிமையை அளித்து, தத்துவ உறுதி படைத்த மனத்தனாய், மகனை நோக்கி அஞ்ஞானத்தால் மயக்க மெய்தி ஆசைக்குட்பட்டு வாழ்ந்தால், பிறகு சொலற்கரிய கொடிய நஞ்சு போன்ற பாப வினையானது முறைப்படி பயனைத்தர, அதன் பொருட்டு வரும் துன்பம் பெரிதும் உயிரை வாட்டும் என்று உரைத்தான்.

794. திருமலி ஆரம் மாலை திளைக்கும் திண்புயத்த ராகி  
உருமலி களிற்றின் உச்சி ஓங்கிய குடையின் நீழல்  
வருமவர் முன்பு தாம்செய் நல்வினை மாய்ந்த போழ்தின்  
எரியுறு திருவின் ஒன்னார்க்கு உழையராய் இயல்வர் கண்டாய்.

மேலும், மகனை நோக்கி அழகிய முத்து மாலைகளும், மலர் மாலைகளும் இணைந்து பொலியும், வலிமை மிக்க தோள்களைப் பெற்று பொலிவுமிக்க களிற்றின் மீது உயர்ந்த குடையின் நிழலில் உலா வந்தவர்கள், முன்பு தாங்கள் செய்த நல்வினை உலர்ந்ததால் நெருப்பில் மாய்ந்த செல்வம் போல் நிலை குலைந்து தாழ்வுற்று தங்கள் பகைவரிடமே பணியாளராய் உழல்வதையும் நீ அறிவாய் அல்லவா?.

795. பஞ்சநல் அமளியின் கண் பருமணிப் பவழத் தின்காழ்  
மஞ்சின்மேல் அஞ்சொ லார்கள் வருட மாப்போல் துயின்றார்  
முன்புதாம் செய்த தீமை முளைத்துழிக் கணத்தின் வேறாய்த்  
துஞ்சினார் போல மாலைத் துகள் நிலத்து உறைவர் கண்டாய்

மேலும், ஐவகை மென்மை பொருள்களாலும், மணிகள் இழைக்கப்பட்ட கால்களாலும் அமைந்த பஞ்சணையில் அழகிய மகளிர் அடி வருட மதயானை போல் துயில் கொண்டவர்களும், தமது பாப வினை பயன் தரத்தொடங்கும் போது ஒரு கண நேரத்தில் நிலை மாறி புழுதி நிறைந்த வெறுநிலத்தில் செத்தவர்களைப் போல கிடப்பதையும் கண்டிருக்கின்றாய் அல்லவா.

796. கடல்வினை அமிர்தம் அன்ன கவளம்பொற் கலத்தில் காமத் துடியிடை மகளிர் ஏந்தத் துயரமுற்று அரிதின் உண்டார் உடைஅகல் கையின் ஏந்தி ஊர்தொறும் புக்குப் பெற்ற வடகினை அமர்ந்துண் பார்கள் நல்வினை அவிந்த காலை.

கடல் அழுதத்தைப் போன்ற இனிய உணவைப் பொன் கலத்திலே ஏந்தி அன்பிற்குரிய துடியிடை மகளிர் வேண்டவும் வெறுப்புடன் வருந்தி உண்டவர்கள் அவர்தம் புண்ணியம் அற்ற காலத்து உடைந்து போன மட்பாத்திரத்தை ஏந்தி ஊர்தோறும் சென்று எளிய உணவை இரந்துணனும் நிலை பெறுவர்.

797. நுரையினும் நொய்ய வாய நுண்துகில் உடுப்பின் நொந்து கரைவபோ னரலும் அல்குல் கற்பக வல்லி யன்னார் தெருவிடை வீழ்ந்து தீண்டாச் சிலதுணி உடுப்பர் செல்வம் ஒருவர்கண் என்றும் நில்லாது உறுதிகொண்டு ஒழுகு என்றான்.

பால்நுரை போன்ற மெல்லிய தூய ஆடையை உடுத்தாலும் நொந்து வருந்தும் அல்குலை யுடைய மலர்க்கொடி போன்ற மகளிர் நல்வினை உலர்ந்த காலையில், தொடுவதற்கும் ஒப்பாக தெருவில் கிடக்கும் கந்தலை உடுத்தும் நிலை எய்தலாம். எனவே செல்வம் நிலையாக ஒருவரிடம் நில்லாது என்பதை உணர்ந்து நிலையான உறுதித் தன்மையை ஏற்று ஒழுகுவாயாக என்றான்.

798. இனையன பலவும் சொல்லி வச்சிரா யுதனும் பின்னைத் தனையனை விடுத்துப் போகிச் சக்ரா யுதனைச் சார்ந்து முனிவனற் கமல மன்ன வடியினை முடியில் தீட்டி வினையின பயன்கள் தம்மை வெருவினன் அடிகள் என்றான்.

வச்சிராயுத வேந்தன் இதுபோல் பல உண்மையான நிலைகளை எடுத்துக்கூறி தனது மகனை விட்டு நீங்கி தந்தையராகிய சக்ராயுத முனிவரை அடைந்து அவர் தாமரை மலரடிகளைப் பணிந்து அடிகளே! வினைகளால் வரும் பயன்களை எண்ணி அஞ்சினேன் என இறைஞ்சினான்.

799. புலைமகர் எனினும் சாலப் புயவலி உடைய ராகின் நிலமகட்கு இறைவ ராகி நின்றிடும் திருவு மங்கே மலையின் குலத்த ரேனும் புயவலி மாய்ந்த போழ்தின் தலைநிலன் உறுத்தி ஒன்னார் தாளணைந்து உழைய ராவார்.

இழிகுலத்தில் தோன்றினாலும் மிக்க பலம் பெற்றவராக இருப்பின் இந்நில உலகிற்கு மன்னராகிவிடுவர். செல்வங்களும் அவர்களிடம் சேர்ந்து நிற்கும். மலைபோல் சிறந்த குலத்தில் தோன்றினாலும் பலமற்றவர்களாக இருந்தால், நிலனுறப் பணிந்து, பகைவர்களை அண்டிப் பிழைக்கும் அடிமைகளாகி விடுவர்.

800. வினைவச மாய இந்த வீறிலா வாழ்க்கை தன்னை நினைதொறும் உள்ளம் நின்று நடுங்கிடும் அடங்கி நோற்று வினைகளை வென்றிட்டு என்றன் விழுக்குணம் பொருந்தி மீளா நினைவரும் உலக மெய்த நினைந்துயான் வந்த தென்றான்.

வேந்தன் முனிவரை வணங்கி, வினைகளால் அமைந்த இந்தப் பெருமையற்ற சம்சார வாழ்க்கையைப் பற்றி சிந்திக்குந்தோறும், நடுக்க மெடுக்கின்றது. எனவே அடக்க மெய்தி ஆன்ம சிந்தனையோடு தவமியற்றி வினைகளை வென்று எனது தூய குணங்களை எய்தி மீண்டும் வராத நிலையான வீட்டுலகை அடைய உறுதி பூண்டு வந்திருக்கின்றேன் என்றான்.

801. சமைதமம் சாந்தி காந்தி தயாமலிந்து யாக்கை நோக்கி  
அமைவருந் தொழிலர் அன்றி அச்சங்கள் ஏழு மின்றி  
நமர்பிறர் என்ப தின்றி ஒழிதல்மா தவம்இ தாமே  
அமைகஎன்று இறைவன் சொல்ல அருந்தவம் தொடங்கி னானே.

அரசனே! மேலான பொறுமை, மனதை இந்திரியங்கள் வழி செல்லாது அடக்கும் சம்யமம், விருப்பு வெறுப்பற்ற ஆன்ம உணர்வு, உயர் ஒழுக்கம், நிறைந்த அருளோடு அறுவகை உயிரினங்களைப் போற்றும் பிராணி சம்யமம், நற்காட்சியால் அச்சமேதுமின்றி விளங்குதல், நமர், பிறர் என்னும் வேறுபாடின்றி அனைத்தையும் துறத்தல் ஆகிய தன்மைகள் பொருந்தியது மாதவம். இத்தகு தவத்தை ஏற்பாயாக என முனிவரன் அருள் செய்ய வச்சிராயுதன் துறவை மேற்கொண்டு தவிமியற்றத் தொடங்கினான்.

802. அரியன செய்ய வல்லார் ஆன்றவர் அன்றி யாரே  
வரிசையின் மன்னன் மைந்தன் மைந்தனும் வையந் தன்னை  
ஒருதுகள் போல விட்டார் உலகெலாம் இறைஞ்ச நின்றார்  
இரவியே யன்றி நின்ற இருள் கடிந்து எழலும் உண்டோ.

மிகச் சிறந்த ஆன்றோர்களைத் தவிர செயற்கரியவற்றைச் செய்து பயன் பெறத்தக்கோர் வேறு யாருமில்லர்? முறையாக மன்னன் அபராஜிதன் அவன் குமாரன் சக்ராயுதன், அவன் மைந்தன் வஜ்ராயுதன் ஆகிய மூவரும் அரியன ஆற்றும் ஆன்றோராதலின், இவ்வலக ஆட்சியைத் தூசுக்குச் சமமாக எண்ணித் துறந்தார்கள் அதனால் உலக உயிர்கள் அனைத்தும் துதிக்கும் உயர் நிலையில் நின்றார்கள். உலக இருளைச் சூரியனைத் தவிர நீக்க வல்லவர் யார்? (அதுபோல் ஆன்றோரே அஞ்ஞான இருளை ஒழிப்பர்)

803. திக்கய மலையைப் போலச் சிந்தனை திருத்திச் சின்னாள்  
அர்க்கன் வந்து உதயத்துச்சி அடைவதே போல வந்து  
சக்ரா யுதனும் பின்னைத் தடவரை முடியைச் சார்ந்து  
சுக்கிலத் தியானம் தன்னால் வினையிருள் தூர்க்க வுற்றான்.

மேருமலையைச் சூழ்ந்திருக்கும் திக்கஜமலையைப் போல் சிலநாள் ஆசாரியரிடம் கூடியிருந்து, செம்மையான தியான நிலை எய்தி, உதய மலையின் உச்சியில் தோன்றும் கதிரவனைப் போல், சக்ராயுத முனிவன் தனியாக ஒரு மலையுச்சியைச் சேர்ந்து, சுக்கிலத்தியானம் என்னும் ஜோதியர்வினை இருளை ஒழிக்கவற்றான்.

804. வரிசையில் சுருக்கி வையத்து உச்சியார் வடிவு தன்னைப்  
புருவத்தின் இடையின் மூக்கின் நுனியிற்றான் பொருந்த வைத்துத்  
திரிவித யோகி னோடும் சென்றுவந் தாடும் சிந்தை  
உருவமற் றிதனை உன்ன வினைகள் ஏழு உடைந்தவன்றே.

சுக்கில தியான முறையால் மன மொழி செயல் அடக்கத்துடன் இந்திரிய விஷயங்களில் செல்லாது நிலைத்து, சித்த பெருமானின் வடிவத்தை அதாவது தூய ஆன்மத் தன்மையை புருவங்களின் மையத்தில் மூக்கின் முனையில் பொருந்தச் செய்து, அந்தக் கரணயோகத்துடன் உயர் மார்க்கத்தில் சென்று மகிழ்ச்சியெய்தி, மனம் அலையாது உறுதியாக ஒரு நிலை யெய்தி, தூய மும்முணி மயமாகி பாவிக்க, ஏழு வகைக்கொடிய வினைகள் ஒழிந்தன.

805. மோகனீ யத்தி னோடும் முப்பத்தேழ் பகடி வீழா  
வேகயோ கத்தோ டொன்றா எழுந்தசுக் கிலத்தி யானம்  
வேகயோ கத்தின் ஈரெண் பகடிகள் வீழ்ந்த வெய்யோன்  
மேகயோ கத்தின் வீட்டின் விரிந்தன அனந்த நான்மை.

மிகச்சிறந்த சுக்கில தியானத்தில் பொருந்தியதால் சாரித்ர மோகனீயத்துடன் முப்பத்தேழு கர்மங்கள் அழிய மேலும் உறுதியான சுக்கிலத் தியானத்தால் பதினாறு வினைகள் பறந்தோட அதே நேரத்தில் மேகக்கூட்டங்களிலிருந்து விடுபட்ட வெய்யவன் போல் அனந்த நான்மைகள் எய்தி ஒளி வீசினான்.

806. வெய்யவன் எழலும் வையம் வியாபரிப் பதனைப் போல ஐயமில் அனந்த நான்மை எழுந்த அக்கணத்து வானோர் மையறு விசும்பை எல்லாம் மறைத்துடன் வந்து சூழ்ந்து பொய்யறு தவத்தி னானைப் புகழ்ந்தடி பரவ லுற்றார்.

பகலவன் உதித்ததும் உலகம் தொழில் புரியத் தொடங்குவது போல் குற்றமற்ற அனந்த நான்மைகள் தோன்றிய அக்கணமே, நால்வகை தேவர்களும் விண்மறையச் சூழ்ந்து விபாவ குணம் ஒழிய சபாவ குணத்தில் பொருந்திய தவத்தோன் சக்ராயுத பட்டாரசைப் புகழ்ந்து பரவலாயினர்.

807. காதி நான்மை கடந்தோய்நீ கடையில் நான்மை அடைந்தோய்நீ வேதம் நான்கும் விரித்தோய்நீ விகல நான்மை இரித்தோய்நீ கேதநான்மை கெடுத்தோய்நீ கேடில் இன்பக் கடலோய்நின் பாத கமலம் பணிவாரே உலகம் பணிய வருவாரே

காதி வினைகள் நான்கினையும் வென்றவன் நீ, அனந்த நான்மையை அடைந்தவன் நீ, நான்கு அனுயோகங்களையும் அளித்தவன் நீ, நால்வகை ஞானங்களைக் கடந்தவன் நீ, நால்வகையான துன்பங்களை நீக்கியவன் நீ, நீயே முடிவற்ற இன்பக் கடலை எய்தியவன், உனது பாதத் தாமரைகளை வணங்குகின்றவர்களே பான்மையாளர்கள், அவர்களே காலப்போக்கில் உனது நிலையை அடையக் கூடியவர்கள்.

808. பதினெண் குற்றம் அரிந்தோய்நீ பரம நான்மை அடைந்தோய்நீ இதம்எவ் வுயிர்க்கும் அளிப்போய்நீ இன்னாப் பிறவி ன்றிவோய்நீ கதமும் மதமும் காமனையும் கடந்து காலற் கடந்தோய்நின் பதபங் கயங்கள் பணிவாரே உலகம் பணிய வருவாரே.

மேலும், நீயே பதினெட்டு வகையான குற்றங்களைக் கெடுத்தவன், மிகச் சிறந்த அனந்த நான்மைகளை அடைந்தவனும் நீயே. நீயே அனைத்து உயிர்களுக்கும் அபயமளிப்பவன். துன்பமான சம்சாரப் பிறப்பைக் கெடுத்துவனும் நீயே. செற்றம், செருக்கு, காமம் இவற்றை ஒழித்து காலனையும் வென்றவனாகிய உனது பாத மலர்களைப் பணிவோர் உனது நிலையை எய்துவர்.

809. சிந்திப் பரிய குணத்தோய்நீ தேவ ரேத்தும் திறலோய்நீ பந்தம் பரியும் நெறியோய்நின் பாத கமலம் பணிவாருக்கு அந்தம் இல்லா இன்பத்தை அளித்து முத்தி அகத்திருந்தும் ள்ந்தை பாதம் பணிவார் இவ் வுலகம் பணிய வருவாரே.

மேலும் நீ சிந்தித்தற்கரிய சிறப்பான குணங்களையுடையவன், அமரர்கள் ஏத்தும் தகுதி பெற்றவன். கர்மங்களைக் களைந்தெறியும் மும்மணி நெறி நின்றவனே! உமது அடிமலரை அடைந்தவர்களுக்கு அந்தமிலா இன்பத்தை அளித்து வீட்டுலகில் சேர்க்கும் இறைவனே! உமது பாதங்களைப் பணிவோர் இவ்வுலகம் வணங்கும் நிலையடைவார்கள் என அமரர் போற்றினர்.

(வேறு)

810. மலர் மழை பொழிந்து மாறி முகிலென வந்து வானோர்  
அலைகடல் முகிலோ டொன்றி முழங்குவ தனையது என்ன  
உலகுடை இறைவன் பாதம் உள்ளம் மெய் மொழியோடு ஒன்றி  
நிலையிலாப் பிறவி நீங்கு நெறியினால் துதிகள் சொன்னார்.

மேலும், நால் வகை தேவர்களும் கற்பக மலர் மழை பொழிந்து மழைமேகம்  
போல்கூழ்ந்து வந்து, மூவுலகத்தையும் ஒருங்கே அறியும் இறைவனாகிய சக்ராயுத பகவானின்  
பாதங்களை மனம், மொழி, காயங்கள் ஒன்றுபட பொருந்தி நிலையற்ற இந்தச் சம்சார  
பிறப்பானது நீங்கத் தக்க முறையில் கார்முகில் முழக்கம் போல தோத்திரங்களை  
இசைத்தனர்.

811. ஆயிடை எண்பத் தஞ்ச வினைகெட்ட அக் கணத்தே  
போய் உலகுச்சி புக்கான் பொருந்தி எண் குணங்க ளோடும்  
தூய வான் மலர்சொ ரிந்து துதித்துடன் அமரர் போனார்  
மாயமில் தவத்தி னான் வச் சிராயுதன் வணங்கிப் போனான்.

அந்தச் சூழ் நிலையில், எஞ்சிய எண்பத்தைந்து அகாதி வினைகளும் அகன்றன,  
அக்கணத்தே பொருந்திய எண்வகைக் குணங்களுடன் உலகத்தின் உச்சியைச் சேர்ந்தான்;  
மலர்கள் தூவி அர்ச்சித்து பரி நிர்வாணப் பூசையை முடித்து அமரர்கள் சென்றனர்.  
அங்கிருந்த வச்சிராயுத முனிவனும் பூசையை முடித்துத் தனியராய் தவ வனம் புக்கார்.

812. வணிகனாய் தருமம் மேவி மன்னனாய் மாத வத்தால்  
இணையிலாக் கேவச் சத்துள் அமரனாய் இங்கு வந்து  
தணிவிலாத் தவத்தின் மாற்றை எறிந்து சக்கராயு தன்போய்  
இணையிலா உலகம் புக்கான் இதுஅறத் தியற்கை யாமே.

முற்பிறவியில் பத்திரமித்திரன் என்னும் வணிகனாய் இல்லறத்தில் வழுவாது நின்று  
மறு பிறவியில் சிம்மச்சந்திர மன்னனாகப் பிறந்து மாதவம் இயற்றி இணையிலா அகமிந்திர  
அமரனாகி மீண்டும் மனிதனாகத் தோன்றி குறைவற்ற தவமியற்றி பிறவியை ஒழித்த  
சக்ராயுதன் முன் சென்றறியா முக்தி உலகெய்தினான். ஜினதர்மத்தின் இயல்பு இதுதான்.

**சக்ராயுதன் முக்திச் சருக்கம் முற்றுப் பெற்றது**